

ποιάς φωλεάς! Ἐπὶ τῶν μεγάλων κλάδων τῶν μεγάλων δένδρων βλέπεις κομποτάτους οἰκίσκους, αὐτόχρημα στρατώνας. Περὶ δὲ τῆς τροφῆς τὸ μὲν θέρος πορίζονται αὐτὴν εὐκόλως αὐτοὶ οἱ πυργῖται· ἀλλὰ τὸν χειμῶνα καὶ μάλιστα τὴν ἐποχὴν τῶν χιόνων καὶ οἱ ἰδιῶται καὶ οἱ δημόσιοι φύλακες καθ' ἑκάστην πρῶταν καθαρίζουσιν ἀπὸ τῆς χιόνος μέρη τινὰ ἐκ διαλειμμάτων, καὶ ἐπ' αὐτῶν σωρεύουσι ψίχας ἄρτου, σπόρους, σταφίδας καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα λιχηνύματα.

Α! ἐάν οἱ εὐρωπαῖοι καὶ ἰδίως οἱ ἐν Ἑλλάδι ζῶντες δυστυχεῖς πυργῖται ἠδύναντο νὰ λάβωσιν ἔννοιάν τινὰ τῆς τοιαύτης εὐμερίας καὶ ἀπολαύσεως, μετὰ πόσης προθυμίας θὰ μετηνάστευον ἐν σώματι εἰς Ἀμερικὴν! Κυρία Σ

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

- 294.

Πάντοτε ἀγαπῶμεν τοὺς θαυμάζοντας ἡμᾶς· δὲν ἀγαπῶμεν ὅμως πάντοτε τοὺς θαυματομέτους παρ' ἡμῶν.

295.

Σπανίως ὁ ἄνθρωπος γινώσκει ἅπαντα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὰ θελήματα.

296.

Δυσκόλως ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ τὸν ὑπ' αὐτοῦ καταφρονούμενον· οὐχ ἦττον ὅμως δύσκολον εἶναι νὰ ἀγαπήσῃ τις τὸν ἐξόχως ὑπ' αὐτοῦ τιμώμενον.

297.

Τοῦ σώματος οἱ χυμοὶ συνήθη καὶ κανονικῆν ἔχουσι ῥοήν, κινουσαν καὶ στρέφουσαν ἀδήλως τὴν τοῦ ἀνθρώπου θέλησιν. Ῥέουσι δὲ ὁμοθυμηδὸν καὶ ἀλληλοδιαδόχως ἐπικρατοῦσιν ἐν ἡμῖν λεληθότως. Διὰ τοῦτο μεγάλως μετέχουσιν ὅλων τῶν τοῦ ἀνθρώπου πράξεων ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ.

298.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν πλείστων ἀνθρώπων κεχυμένη εἶναι ἐπιθυμία εὐεργεσιῶν ἀξίας μείζονος.

299.

Σχεδὸν ὅλοι ἀποσειόμεν τὰς μικρὰς ὑποχρεώσεις, πολλοὺς δὲ ἔχουσι τοὺς εὐγνώμονας αἰ μετρίας ἀξίας εὐεργεσίαι, ἀλλὰ σχεδὸν οὐδεὶς ὑπάρχει μὴ ἀχαριστῶν, λόγου προκειμένου περὶ ὑποχρεώσεως μεγάλης.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κυρία τις ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν πρῶτων συμμαθητριάς της, ἦν πρὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἰδεῖ, καὶ κατέλυσε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Πρῶταν τινὰ ἐν ᾧ ἡ ξενιζομένη κυρία ἐνίπτeto

καὶ ἔπλυσε τοὺς ὀδόντας, ἔπειτα δὲ ἤρχιζε νὰ κτενίζῃ τὴν κόμην της, ἡ μικρὰ ἀνεψιά της οἰκοδεσποίνης, πενταετὲς κοράσιον, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ ὥραν παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν κυρίαν, εἶπεν εἰς αὐτήν·

— Ἡ θεία μου δὲν κάμνει ὅπως σεῖς· ἐκείνη κρατεῖ τὰ ὀδόντια της εἰς τὸ χέρι της καὶ τὰ καθαρίζει. Ἐπειτα κρεμᾷ τὰ μαλλιά της ἀπὸ ἓνα καρφί καὶ τὰ κτενίζει. Καὶ εἶνε πολὺ εὐκολώτερον! . . .

*Ἐν τινι ἀμάξῃ τοῦ *σιδηροδρόμου.

Πρόσωπα τῆς σκηπῆς: Ἱερεὺς, ναύτης. Ὁ ναύτης βλασφημεῖ φοβερά.

Ἱερεὺς. Πρόσεχε, παιδί μου, μὴ βλασφημῆς διότι θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κόλασιν.

Ναύτης. Ἐννοιά σου, παπᾶ μου. Ἐγὼ καὶ εἰσιτήριον ἐπιστροφῆς.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Κατὰ τοὺς δουλικούς χρόνους τῆς Ἑλλάδος ἡ φιλοπατρία εἶχεν ἀλλοίαν ἢ σήμερον σημασίαν. Σήμερον μὲν τὸ ὄνομα τοῦ φιλοπατρίδος δαφιλευόμεθα πρὸς πάντα τὸν νομίζοντα ὅτι εὐεργετῇ τὴν πατρίδα καὶ μόνον ψυχία τινὰ δίδων τῶν πιπτόντων ἐκ τῆς πλουσίας τραπέζης αὐτοῦ, τότε δὲ φιλόπατρις ἐκαλεῖτο ὁ καὶ ὀλόκληρον τὸν ἄρτον ἀποσπῶν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἰδίων τέκνων χάριν τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος. (Ν. Δραγούμης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

☞ Γερμανική τις ἐφημερίς ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀξιοτάτον ἀνέκδοτον περὶ τοῦ Βίスマρκ· Πρό τινων ἐτῶν ὁ Ρούσσελ, ὁ γηραιὸς Ἀγγλος πολιτευόμενος, συνομιλῶν μετὰ τοῦ Γερμανοῦ ἀρχικαγκελαρίου, εἶπε σὺν τοῖς ἄλλοις· « Φαντάζομαι ὑπὸ πόσων ὀχληρῶν θὰ περιστοιχίζεσθε καὶ πόσον καιρὸν θὰ δαπανᾶτε ἀνωφελῶς δεχόμενος ἐπισκέψεις. — Ὅσον δι' αὐτὸ, ἀπήντησεν ὁ Βίσμαρκ, εὖρον ἐν ἀξιόλογον μέσον, ὅπως ἀπαλλάσσωμαι. Ἄμα ὡς ἐπίσκεψίς τις παραταθῇ ὑπὲρ τὸ δέον, ἐρχεται ἡ σύζυγός μου καὶ ἐπὶ μῖα οἰαδήποτε προφάσει ἀπομακρύνει τὸν ὀχληρόν». Μόλις εἶχε προφέρει τὰς λέξεις ταύτας ὁ ἀρχικαγκελάριος καὶ ἰδοὺ ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ ἡ Κυρία Βίσμαρκ ἐμφανιζομένη λέγει· « Ὁθων, εἶναι καιρὸς νὰ πάρῃς τὸ ἱατρικόν σου! Ὁ Βίσμαρκ ἔγεινε κατακόκκινος. Ἄλλ' ὁ ἀγαθὸς Ρούσσελ ἐγέλασε καὶ ἀνεχώρησεν ἄνευ μνησικακίας.

☞ Πρὸ τινων ἡμερῶν ἐγένετο ἐν Νεαπόλει συνέλευσις ἰδεολόγων εἰρηνοφίλων ὑπὲρ τῆς καθόλου ἀφοπλίσεως. Τὰ μέλη αὐτῆς ἀπεφάνησαν, ὅτι «αἱ κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης, ἐπόμεναι εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἀπαιτοῦντος νὰ διέπῃ τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν τὸ δίκαιον,

οὐχὶ ἢ διὰ τῶν ὄπλων βία, θὰ συμφωνήσωσι περὶ συγχρόνου τινὸς καὶ ἀναλόγου ἀφοπλίσεως». Τὸς Ἰταλοὺς φιλανθρωπῶς σκώπτουσα μία τῶν ἐγκριτετέρων ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, παρατηρεῖ τὰδε: «Μονάρχαι καὶ ὑπουργοὶ δὲν διακυβεύουσι τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν περιουσίαν τῶν ἐθνῶν· καίπερ εἰθισμένοι ὄντες εἰς τοῦ πολέμου τὰς τέχνας, βιάζονται ὑπ' αὐτῶν τῶν λαῶν νὰ πολεμῶσιν. Ὁ Τσάρος, ὁ Γουλιέλμος, ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ, ὁ Οὐμβέρτος, ὁ πρόεδρος Γρεβὺ δὲν ἐμποδίζουσι τοὺς μυριαρίθμους μαχητὰς των νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ ἄροτρον καὶ τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς διατρέψωσιν, ἐὰν μὴ ἀπήτουν τοῦτο οἱ λαοὶ, οἱ καὶ τὰς ὑπὲρ ἐκείνων δαπάνας ἐπιψηφίζοντες. Τοὺς πολέμους, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ἀποφασίζουσι οἱ λαοὶ, οὐχὶ οἱ μονάρχαι, καὶ Ναπολέοντες ἂν ὑποτεθῶσιν οὗτοι. Οἱ ἀγαπῶντες λοιπὸν τὴν εἰρήνην δέον νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν διόρθωσιν τῆς κοινωνικῆς πυραμίδος ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν θεμελίων. Δέον νὰ πείσωσι τοὺς μὲν Ἰταλοὺς νὰ μὴ ἐποφθαλιμῶσιν εἰς Τυρρολίδα καὶ Τερρέστην, τοὺς πανσλαβιστὰς νὰ ἐξημερώσωσι τοὺς ἑαυτοὺς ὁμοφύλους, τοὺς Γερμανοὺς νὰ λησμονήσωσι τὰς κατὰ Γάλλων νίκας των, τοὺς δὲ Γάλλους νὰ μὴ μνησικακῶσι κατὰ Γερμανῶν. Σήμερον ἔθνος ὅλον ἐξοπλίζεται, διότι αὐτὸ τὸ ἔθνος, οὐχὶ μόνος ὁ μάχιμος αὐτοῦ ἀρχηγὸς, ὀρέγεται τῶν ἐπαρχιῶν τοῦ γείτονος, ἢ φοβεῖται μὴ ἀφαιρεθῆ τὰς ἑαυτοῦ. Τὸ ἐν Εὐρώπῃ βαρύτατον στρατιωτικὸν σύστημα εἶναι πιστὴ ἐκφρασίς τοῦ φρονήματος τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Στρατὸς εὐρωπαϊκὸς εἶναι ὀλόκληρον ἔθνος ἐν ὄπλοις, διότι καὶ τοῦ ἔθνους τὸ πνεῦμα εἶναι καθωπλισμένον. Ἐὰν μὴ ἐξεπροσώπει θέλησιν ἐθνικὴν, οὐδὲ ἐπὶ δωδεκάμηνον θὰ ἠδύνατο νὰ διατηρηθῆ· δι' αὐτὸ τοῦτο ὅμως εἶναι καὶ τὸ μέγιστον τῶν προσκομμάτων τῆς ἀφοπλίσεως. Ἐναντίον τοιοῦτου κακοῦ οὔτε δημοσθένεις εὐφράδεια ἰσχύει, οὔτε ἐπιχειρήματα φιλοσοφικά. Ἐν τούτοις ἀναμφισβήτητος ἀλήθεια διαμένει, ὅτι αἱ νῦν στρατιωτικαὶ δαπάναι εἶναι ὁ τυραννικώτατος τῶν φόρων. Οὐδὲν κράτος καθ' ἕναστος εἶναι ὑπεύθυνον· θὰ ἡμάρτανε μάλιστα εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ἐὰν μὴ ἐμμεῖτο τὰ ἄλλα. Ἄπαντα ἀθρόα τοῦναντίον φαίνονται ὑπεύθυνα. Ὑπάρχουσι νοσήματα, καθ' ὧν ὀλίγον ἢ οὐδὲν ἰσχύουσι φάρμακα εἰδικά· ἢ μόνη τῆς θεραπείας ἐλπὶς ἔγκειται ἐν τῇ ἀναποδράστῳ καὶ συνεχεῖ δεινώσει αὐτῶν. Ἡ θεραπεία δὲ θὰ ἐπέλθῃ, ἀφ' οὗ τὰ ἔθνη, τέλεον ἐξαντληθέντα, διασώσωσιν εἰσέτι μικρὰν τινα δύναμιν βιωτικὴν».

Ἐν Μαδρίτῃ ἀπεβίωσε κατ' αὐτὰς φονεῦθεις ὑπὸ θηριώδους ταύρου ὁ περιφημώτατος τῶν ταυρομαχῶν Φρασκουέλος. Ὁ Φρασκουέλος ἦτο πλούσιος. Ἐκάστη ταυρομαχία ἀπέφερεν αὐτῷ 1500 φράγκα· ἐφόνευσε δὲ κατὰ τὸ μακρόν

του στάδιον ὑπὲρ τοὺς 300 ταύρους. Ἡ δεξιότης του ἦν τόση, ὥστε πολλάκις, ἐνῶ τὸ θηρίον ὄρμα μαινόμενον κατ' αὐτοῦ, ἔθετε τὸν πόδα του μεταξὺ τῶν δύο κεράτων ἢ ἐνέπηγεν αὐτόθι ταινιοστόλιστα μικρὰ βέλη.

Ἡ ὀρχήν Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστάν Σεῖρ Ἀλῆς, ἠττηθεὶς τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον, ὡς γνωστὸν, ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν καὶ ἀπολέσας τὸν θρόνον αὐτοῦ, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς Πετροῦπολιν, ἐτελεύτησε δὲ καθ' ὁδὸν καὶ ἐτάφη ἐν τινὶ κήπῳ. Τὸν κήπον τοῦτον ἠγόρασεν ὁ υἱὸς του Ἰακούβ-Χάν καὶ προτίθεται ν' ἀνεγείρῃ αὐτόθι μεγαλοπρεπὲς μουσουλμανικὸν τέμενος, κατὰ πάντα ὅμοιον τῷ ἐν Μεδίνα τεμένει, ἐνθα κεῖνται τὰ λείψανα τοῦ μεγάλου προφήτου καὶ τῆς προσφιλοῦς αὐτῷ θυγατρὸς Φατιμέ. Ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς σαρκοφάγου, ἣτις θὰ στηθῆ ἐπὶ τοῦ τάφου, θὰ χαραχθῆ ἐν περσικῇ καὶ ἀφγανικῇ γλώσσῃ ὁ βίος του συνταχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰακούβ-Χάν. Τὸ μαισωλεῖον θὰ φωτιζῆται ὑπὸ 15 λυχνιῶν, ὧν ἐκάστη ἔσται δῶρον ἐνὸς τῶν τέκνων τοῦ Σεῖρ-Ἀλῆ· ἀνὰ πᾶσαν δὲ μεσημβρίαν θὰ διανέμηται, δαπάναις τοῦ Ἰακούβ-Χάν, ἄρτος καὶ ἄλλας εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ναυπηγεῖται κατ' αὐτὰς θαλαμηγὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ῥωσσίας ἀπαράμιλλος κατὰ τὸν πλοῦτον τοῦ ὕλικου καὶ τῆς ἐσωτερικῆς διασκευῆς. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑψούνται δίστεγα τὰ δώματα τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας. Πέριξ ὑπάρχει στοὰ ἀπρόσιτος εἰς τὸν ἄνεμον καὶ τὰ κρύματα καὶ χρησιμεύουσα ὡς τόπος περιδιabάσεως. Τὸ ἐστιατόριον ἔχει μῆκος 65, πλάτος 35 καὶ ὕψος 12 ποδῶν· ἐξ ἴσου δὲ μεγάλη εἶναι ἡ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς. Αἱ λοιπαὶ αἴθουσαι, τὸ σπουδαστήριον τοῦ αὐτοκράτορος καὶ οἱ κοιτῶνες εἶναι θαύματα πολυτελείας. Αἱ κλίμακες εἶναι πλατεῖαι καὶ περιόγλυφοι.

Ἡ βαθύπλοτος τραπεζίτης Βισσοφσχάιμ ἀπεφάσισε ν' ἀνεγείρῃ ἰδίους ἀναλώμασιν ἐν Νικαίᾳ ἀστεροσκοπεῖον. Ἡ δαπάνη ὑπολογίζεται εἰς 1,500,000 φράγκων.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Οἱ εἰς τὸ πάθημα τῶν χειμέτων (χιονιστρῶν) καὶ σχασμάτων τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν ὑποκειμένοι ὀφείλουσι πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν νὰ λαμβάνωσι τὰς ἀναγκαίας προφυλάξεις πολὺ πρὶν ἢ ἐνακῆψῃ τὸ δριμύ ψυχός, ὅτε πλέον οὐδαμῶς ὠφελοῦσι τὰ θεραπευτικὰ μέσα.

Προφυλακτικὸν δὲ ἐξαίρετον κατὰ τοῦ παθήματος εἶνε τὸ νὰ ἀλειφῇ τις, ὅταν κατακλίνεται, τὰς χεῖρας διὰ πομμάδας περιεχοῦσης καφουράν. Ἡ ἀλειφῆ αὕτη λειαινουσα καὶ μαλακόνουσα τὸ δέρμα, προφυλάττει τὴν ἐπίδερμίδα ἀπὸ τὴν ξηρότητα ἐκείνην, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ἢ οὐκ ὀλίγους βασανίζουσα πάθησις αὕτη.